Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 17. Den 23 April 1922. 50:e årg.

I forsen.

Lapplandsbilder.

Nu har våren kommit till nordanland och nu går flyttfåglarnas tåg till nejderna i norr, där nu den korta men fagra sommaren står för dörren.

Vintern däruppe är alltid lång, och i år har den varit särskilt svår med ihållande kyla. Därför välkomnas våren och sommaren med så mycken större glädje.

Även vi dela denna glädje, ty också här i mellersta och södra Sverige har vinterns välde varit svårt.

Bilderna i dagens nummer av Söndagsskolklockan föra oss till Lappland, de stora viddernas land, där så mycken ödslighet

men ock så mycken storslagen skönhet finnes. Den ena bilden visar oss en sjö bland de väldiga fjällen. Den andra återger en färd i en fors. En sådan färd är både besvärlig och farlig.

Vattnet.

En resande stannade vid en källa och släppte tygeln, som han höll i sin hand, så att det trötta djuret skulle få släcka sin törst med det friska vattnet. Medan hästen drack, betraktade ryttaren det klara vattnet, som glittrade i solskenet, och sade för sig själv:

"Vad vattnet är för en stor välsignelse! Hur rikligt det är oss givet! Vår himmelske Fader har överallt utgjutit detta goda, så att det är, liksom luften, åtkomligt för människor och djur."

Medan han så tänkte, kom en liten flicka till källan. Hon hade en kruka i sin hand och stannade för att fylla den med vatten.

"Giv mig en dryck, mitt goda barn", sade den resande.

Med ett leende räckte hon krukan åt mannen, som satt kvar på sin häst.

"Vem gjorde vattnet?" frågade han och återlämnade kärlet åt flickan.

"Gud skapade det?" svarade hon.

"Och vet du något, som vattnet är likt?" fortsatte ryttaren.

"Ja, far säger att vattnet är likt sanningen."

"Säger han det?"

"Ja, herre. Han säger att vattnet är likt sanningen, emedan sanningen renar själen såsom vattnet renar kroppen."

"Det är visligt sagt", genmälte den resande. "Och sanningen stillar vår törst", tillade han efter något eftersinnande.

Den lilla flickan smålog, när detta sades, tog sin kruka och återvände till sitt hem.

"Ja, vattnet är en bild av sanningen", sade ryttaren för sig själv, i det han tankfullt fortsatte sin väg. "Barnet hade rätt. Vattnet renar och uppfriskar oss, och det är att finna överallt för var och en, som vill taga därav. Det är i jordens dolda gömmor under oss, i sjöar, floder och källor samt i molnen som sväva över oss. Detta har jag förut icke tänkt, men skall nu göra det, så ofta jag ser vatten. Jag skall då komma ihåg att det betecknar sanning, och att sanning är lika nödvändig för själens hälsa som vatten för kroppens."

Så hade den resande mannen genom ett barn fått en undervisning, som förde hans tankar vida omkring från det lägsta i naturen till det högsta, som människan måste söka för att finna väg till himmel och salighet. Såsom källan var anledningen till denna visdomsläxa, kan ock varje skapat ting, som vi se och möta under färden genom tiden till evigheten, väcka tankar som kunna höjas till det oändliga. Träden och blommorna, djuren och stjärnorna ha icke mindre att säga oss, om vi lära att förstå deras tysta språk, än havet och källorna. Hela den synliga skapelsen kan för den tänkande människan vara en levande bibel, som uppenbarar Guds kärlek och vishet.

"Himlarna förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans händers verk; den ena dagen talar därom till den andra." Ps. 19: 1—3.

PÅSK.

Nu är det påsk. Hör sabbatsklockan klingar
i segertoner över land och hav!
Den fruktan, nöd och lidande betvingar
med sina budskap ifrån Kristi grav.

Nu är det påsk. Se, Lejonet av Juda
har nedlagt satan och all mörkrets här,
och nådens klockor små och stora bjuda:
Till bröllop kommen! Allting redo är.

Nu är det påsk. I graven är han icke,
din Hjälte god, som tog de djupa sår.
Han är uppstånden. Upp med tröst du blicke,
du, som av syndasmärta nedtryckt går!

Nu är det påsk. Förlossningen är vunnen
med smärta, ångest, blod och törnekrans.
Se, solen skön — i Betlehem upprunnen —
nu strålar i sin fulla middagsglans!

Nu är det påsk. Väl må vi samfält sjunga:
Välkommen, o Guds Lamm, från dödens land!
Pris dig, som lossat våra bojor tunga
och livets port oss öppnat med din hand!

K. K—n.

"Förmodade söner".

Av *Amy le Feuvre.*

"Ett litet barn skall leda dem".

Forts. fr. nr 16.

— En av de där kringsmygande tjuvskyttarne — de äro ständigt här efter harar. Om jag ej hade haft er i mina armar skulle min tjocka käpp hava flugit efter honom.

— Men du skulle väl ej ha gjort honom något illa?

— Kanhända att han är en av Guds förlorade söner, sade Milly sakta, liksom Jack var.

Maxwell svarade intet, men då han efter en stund satte ned henne vid dörren i den väl upplysta vestibulen, sade han:

— Var ej orolig för vår Tommy. Jag skulle fort nog känna igen honom. Han skulle ej löpa undan för sin egen far.

Och Milly gick in, och om kvällen fogade hon ännu en bön till sina övriga:

"Och Gud, om den mannen, som sprang för Maxwell, är en förlorad son, så var så god och för honom tillbaka för Jesu skull. Amen."

I fjällen.

— Jag skulle hava givit honom en läxa för framtiden.

— Men Maxwell, ni får inte! Tänk bara, det kunde vara — Tommy, som kom hem igen! Ni kunde ju ej se, vem det var! Det vore förfärligt om ni jagade bort Tommy.

— Ingen fara för det, sade Maxwell i lugnare ton. Min egen son smyger ej omkring på det där sättet. Det var en trasig kringstrykare, det var det just.

— Förlorade söner äro nästan alltid trasiga. Kanhända var det någons förlorade son, Maxwell!

— Det var en tjuvskytt, och jag tror att jag känner honom. Han bor på Blå Draken och har en lång tid spejat på den här platsen.

SJUNDE KAPITLET.

Korsförhör.

— Var är lilla Milly? Jag har ej sett henne på flera dagar. Hämta henne hit och gå själv ut och hämta frisk luft; jag är frisk nog att vara ensam.

Sir Edwards ton var otålig. Han var mycket bättre nu, och sköterskan fann honom ytterst prövande. Ingenting var honom till lags, och han tröttade både sig själv och henne med sina ständiga klagomål.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL

— Jag tänkte att hon blott skulle vara er till besvär. Hon har tiggt mig varenda dag att hon skulle få komma in till er; jag skall strax hämta henne.

Milly kom in om en liten stund, klädd i ett rent blusförkläde, leende och strålande av fröjd. Då hon klev upp i stolen bredvid sängen och sakta smekte den hand, som räcktes henne, sade hon med glänsande ögon:

— Anna säger, att jag får vara här hos dig, alldeles ensam; blir inte det förtjusande? Får jag giva dig din medicin och vara din sköterska?

— Det kan jag ej lova dig, men du kan få sitta här och prata med mig.

— Vad skall jag tala om?

— Vad helst du vill. Du tycks aldrig sakna samtalsämne.

— Milly funderade ett ögonblick.

— Jag har haft så få personer att tala med den sista tiden, ser du; i allmänhet talar jag mest med Fritz. Han förstår mycket väl, men han kan inte tala själv. När blir du alldeles bra igen, morbror?

— Icke på denna sidan jul, fruktar jag.

— O, vilken lång tid. Men jag är mycket glad att Gud gjort dig bättre. Vet du, morbror, jag såg en sådan sorglig syn i går. Jag var nere i furulunden med Fritz, och vi träffade på en liten kanin, som blivit fångad i en snara. Maxwell sade att en vildtjuv hade lagt ut snaran, och han var rysligt ond. Kaninen var alldeles död, och båda bakbenen voro brutna. Var det inte förfärligt. Vad menas med en vildtjuv, morbror?

— En man som stjäl villebråd, som ej tillhör honom.

— Maxwell säger att det strövar omkring så många vildtjuvar. Jag är rädd att då Tommy kommer igen, skall hans far taga honom för en sådan. Jag hoppas verkligen att han skall vara försiktig, ty om det är mörkt, kan han lätt taga miste. Vore det ej förfärligt, om han gjorde sin egen förlorade son något illa. Och jag förmodar att Tommy kommer att se ut ungefär som en vildtjuv. Han har säkert trasiga och smutsiga kläder. Om jag var — här tystnade Milly och tittade drömmande framför sig ett par minuter.

— Nåväl? frågade sir Edward, i det han med intresse såg på sin lilla systerdotter, där hon satt i den stora stolen med armbågarna stödda mot knäna och hakan vilande i händerna; jag tror du börjar filosofera?

— Jag tänkte, att om jag vore en förlorad son — jag menar en verklig, icke en på lek — så skulle jag hellre vilja vara en av Guds förlorade söner än någon annans.

— Varför då?

— Emedan jag då kunde vara övertygad om att min far skulle komma mig till mötes och taga mig hem. Anna talade om att hon hade en kusin, som lämnade hemmet och blev soldat, och när han ångrade sig och kom hem, stängde fadern dörren för honom och ville icke låta honom komma in. Och så är där Tommy, och jag kan inte låta bli att tänka, att hans far möjligen icke känner igen honom. Men Gud kan icke göra några misstag. Det måste vara förtjusande att springa rakt i armarna på Gud och höra honom säga: *"Bären fram den yppersta klädningen och kläden honom däruti."* Jag skulle tycka om att höra honom säga det om mig.

Millys ansikte strålade av förtjusning vid denna tanke, och hon vände sitt uttrycksfulla ansikte mot morbrodern, som låg med rynkade ögonbryn och lyssnade till henne.

— Men antag då att Gud icke ville taga mot dig; antag att du stannat så länge borta och vägrat att lyssna till hans röst, då han kallade dig, och när du då ville komma tillbaka, du kände att det vore för sent, vad skulle du då göra?

(Forts.)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 30 april.

Medborgarnas förmåner.

Matt. 6: 26—34.

Tänkespråk: Herren är min herde, mig skall intet fattas. Ps. 23: 1.

Hemläsning:

Måndag: Jes. 52: 7—12.
Tisdag: Jes. 12: 1—6.
Onsdag: Luk. 4: 16—21.
Torsdag: Apg. 10: 34—43.
Fredag: Apg. 16: 8—40.
Lördag: Rom. 15: 8—24.
Söndag: Matt. 13: 31—33.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1922